

Δελτίον ἐσωτερικόν
καὶ ποικιλογραφικόν.

Α΄.

Κάμετε τόπο καὶ σ' ἐμὲ εἰς τοῦ **Ρωμηοῦ** τὰς στήλας
θέλω νὰ γράψω δὲ καὶ ἐγὼ ὀλίγαις κουταμάραις,
τί γίνεται εἰς τοῦ Δερσίν, 'στοῦ Τσόχα εἰς τὰς στήλας.
πόσαις μαζεύει τὴν βραδυὰ ἢ 'Αἰδὲ δεκάραις,
πῶς πρέπει εἰς τὸ Φάληρο ἢ νέα ἑταιρίαι,
καὶ πῶς 'στὴ ζέστη τὴν πολλὴν κρατῶ τὴν στέπη κρύα.

Εἰς τοῦ Δερσίν τὸ θέατρο μὲ τῆς πολλαῖς παντιέρες,
μὲ τὸν γνωστό μας **Ριγκολῶ** καὶ μὲ τῆς μπαλερίνας,
ὅπου ἀφίνουν ἀνοικταῖς τῆς παχουλῆς των χέραις
καὶ μᾶς σηκώνουν ἀψηλὰ τὰ πόδια σὰν τῆς χήναις.
κάθε βραδυὰ στοιχήματα, παλέμματα ποικίλα,
μὲ κάτι περιπόθητα φραγκάκια καὶ στρογγύλα.

Πῶς ἤθελα τὴν δύναμιν νὰ εἶχα τῶν προγόνων,
καὶ ὅχι, ὅχι γιὰ πολὺ, γιὰ ἓνα κάρτο μόνον,
νὰ πάω μέσα 'στοῦ Δερσίν τὸν Βουγνιερ νὰ νικήσω,
καὶ ἐξακόσα στρογγυλὰ μὲ τρόπο νὰ τσιμπήσω.
'Ω! ἂν ἐγίνετο αὐτό, ἀγαπητὲ Σουρῆ μου,
θὰ γλέγανταγα 'στὸ Φάληρο καὶ ἐγὼ μὲ τὴν ψυχὴ μου.

'Αλλ' εἴμοι, φεῦ καὶ τὰ λοιπὰ τὴν δύναμιν ἐκείνων
δὲν ἔχω 'γὼ ὁ Μανωλὴς ἀλλὰ τὴν ἔχουν ἄλλοι,
καὶ τῷδεξαν, Γιωργάκη μου, εἰς τῆς προχθὲς τὴν πάλιν.
πρὸς δόξαν καὶ ὑπόληψιν τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων.
'Ας μάθῃ ἡ ὑφήλιος πῶς ὁ Ρωμηὸς δὲν παίζει,
καὶ ὅτι εἶναι τίποτα 'μπροστά του εἰς Ἑγγίσει.

Β΄.

Βεβαίως ἐπισκέφθητε καὶ σεῖς τὸ καφενεῖο,
ποῦ ἔχει παγωτὸ ζεστό, καὶ τὸν καφέ του κρύο
τοῦ Περικλέτου ἴδατε τὰ γνήσια ἐγγόνια,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ τὰ εὐγενῆ γκαρσόνια,
ποῦ σὰν τοὺς πῆς ἀγιάτι ἀργεῖ αὐτὴ ἡ λεμονάδα!
ἀκούεις εἰς τὴν πλάτη σου καρεκλοπατινάδα.

'Τί κόσμος ποῦ συνάζεται ἀπ' ἐξω καθε βράδυ!
τί ταίμποι, τί στριμμώματα ἐκὶ λαμβάνουν χώρα,
ποῦ νὰ τὰ βγάλω ντρέπομαι μὰ τὸ θεὸ στὴ φόρα,
καὶ προτιμῶ καλλίτερα νὰ μένουν στὸ σκοτάδι.
'Αλλὰ σὰς λέγω μοναχὰ διὰ μὲ μὴ κυρία
νὰ κἄνω ἀρχισα καὶ ἐγὼ τρανὴ ἐργελαβία.

'Ενα λαμπρὸ ἐπαίχθηκε τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου
δρᾶμα τοῦ φίλου ποιητοῦ κυρίου Φ. ρηνιᾶτου,

καὶ φεῦ! ἀκούσαμεν καὶ ἐμεῖς μὲ ἄκραν εὐφροσύνην
τὴν τρίτην ὡς νομίζομεν, παρὰ παρὰ **Φροσύνην**.
Τὰς εὐὸ προθέσεις ἐβαλα γιὰτὶ ἐγράψαν καὶ ἄλλοι,
δραματικοὶ μας φοβεροί, διδάσκαλοι μεγάλοι.

'Ο εὐρανὸς ἐφρόντισε καὶ ἐκεῖνος τὴν δευτέρα
ἀπ' τὸν Λομβάρδον ποῖο πολὺ καὶ τὸ Διευθυντὴ μας,
νὰ μὴ μᾶς ἔλθῃ ἐξαφνα ἡ εὐγενὴς χολέρα,
καὶ ἀφανίσῃ τὴν χρυσὴν τεμπέλικην ζωὴν μας.
Μ' ἓνα γιερὸ κατάθρεγμα ἐπάστρεψε τοὺς δρόμους,
καὶ ἐδίωξε τοὺς τόσους μας γιὰ τὴν χολέρα τρόμους.

Γ΄.

'Ενα σπουδαῖο θὰ σὰς 'πῶ μαζὶ μὲ τὰλλα νέα...
μᾶς ἐπισκέφθη γιὰ νὰ 'δῇ τ' ἀθάνατα ἀρχαῖα
κπὸ τοὺς τόπους τοῦ Βορρᾶ ἐπίσημος κυρία,
ἡ κόρη κάποιου πρίγκηπος ἀπὸ τὴ Βαυαρία.
Γνωρίζει γλώσσαις πάμπολλαις, καὶ μὲ Ρωμὴν ἀκόμη
μπορεῖ κολυβίστα νὰ κρατῇ τὸ πάνσοφό της στόμα.

'Η πριγκηπέσσα λέγεται Μαρία Θηρεσία,
ἀκόμα ὀνομάζεται Κερλότα καὶ Αὐγούστα,
ἔχει μεγάλον ἔρωτα 'στ' ἀρχαῖα μας μνημεῖα,
δὲν ἀγαπᾷ τὸ ντεκολτέ, τὴ μόδα, καὶ τὴ φοῦστα.
Καὶ λένε πῶς τῆς ἔμαθαν ὁρὸ φοιτηταὶ 'δικοί μας
τὴ γλῶσσά μας, τὰ ἔθιμα καὶ ἐν γένει τὴν ζωὴν μας.

'Τριάντα 'στὴ ραχίτσα της θαρρῶ πῶς ἔχει χρόνια,
καὶ δὲν ἐρέσκειται πεσῶς, ὡς λέγουν, 'στὰ γκαρσόνια,
καὶ τοῦτε ἄς τὸ μαθoῖνε τῶν Ἀθηνῶν οἱ νέοι,
ποῦ τόσο κοκερεύονται γιὰ ἐξυπνοὶ καὶ ὠραῖοι,
καὶ ἄς μὴν τρίζουν οἱ τρελλοὶ καὶ πᾶνε 'στὸ Τατόι,
μὲ τὴν ἰδέα νὰ πιασθοῦν ἀπὸ μεγάλο σῶϊ.

Θέλω ἀκόμα πρὸ πολλὰ εἰς τὸ **Ρωμὴν** νὰ γράψω,
ἀλλὰ πολὺ καλλίτερα μοῦ φαίνεται νὰ πᾶψω.
Τεμπέλιασα μὰ τὴν Μπουλῶ, τὰ χέρια μου πιασμένα
δὲν βοηθεῖν τὰ δάκτυλα νὰ σφίξουνε τὴν πένα,
καὶ παύων σὲ ἀσπάζομαι ἐκ τῆς καρδίας ὅλης,
ὁ τοῦ Λομβάρδου ἐδελφός 'στὸ μύτο

Κδρ Μανώλης

Τοῦ **Ρωμηοῦ** μας τὸ γραφεῖο
μὲς 'τοῦ Παπαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο
συνερεῖται μὲ μανδρί,
μὲ ἀγίους Θεοδώρους,
καὶ μὲ κάποιους τορναδόρους.